

[Carl Petersen.]

fra og til at regne ud, at så havde dansk landbrug været en fattiggård, er nu ikke så langt. Skal vi derfor ikke lade denne diskussion falde, når det er realiteterne i det? Denne kendsgerning skal ind i billedet, for at der kan være lidt mening i at diskutere dette.

Til det ærede medlem hr. H. C. Toft vil jeg sige, at jeg ikke vil gå ind i en diskussion om jordlovene eller alt dette med at skyde hinanden politiske motiver i skoene, for det er jo ikke det, det her drejer sig om. Jeg synes dog alligevel, der skal et svar til; det skal blive meget kort. Det skal være dette, at min personlige opfattelse er, at det kun er landmændene selv, der vil være i stand til efter en overgangsperiode at finde frem til den landbrugsstørrelse, der skaber forrentning. Der er ingen andre, der kan gøre det. Derfor tror jeg, det bliver vor opgave i folketinget, hvis vi stadig skal tale strukturændring, at vi også prøver at forklare befolkningen, hvad strukturændring er. Det er ikke alene noget, man snakker om, det betyder en forandring, en sammenfatning, en koordinering ikke af brugsstørrelserne alene, men af mange, mange andre faktorer, der er med til at bestemme dansk landbrugs struktur og rentabilitet.

Derfor tror jeg også, det bliver nødvendigt fremefter at hæve nogle af de restriktioner, som vi i øjeblikket har på jordlovgivningens område. Men er vi alle sammen besjælet af den tanke, at det er dansk landbrug, der selv skal ordne disse ting og finde vejen frem, så synes jeg, vi meget hellere i stedet for at stå og diskutere evig og altid, skal sætte os sammen ved et bord og finde frem til, hvad fornuftige mennesker altid kan finde frem til, nemlig til det rigtige.

Jeg tror nemlig slet ikke — og det siger jeg henvendt til det ærede medlem hr. H. C. Toft — at det tjener noget som helst formål, at det ærede medlem gang på gang fremhæver disse ting, og jeg skal sige hvorfor. Fordi, når det fremføres så stærkt fra konservativ side, som — og det er ikke sagt i nogen nedsættende betydning — jo har sin grundstamme i godsejerne og de store jordejere, er det vistnok en almindelig fornemmelse hos den almindelige borger,

at dette, at det giver magt at eje jord, ikke har forandret sig. Der er vist endnu nogle i det danske samfund, der kan huske den magt, der fulgte med jorden for 50 år siden, og hvordan denne magt blev benyttet. Det er et venneråd, ærede medlem, jeg giver her om at lade være med at skade denne sag ved at fremføre det på den måde.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen, optræder mere og mere i rollen som den, der bare stiller krav, som andre skal betale. Nu ved vi jo alle sammen, hvilken placering det ærede medlem har inden for dansk landbrugs organisationsliv, og det er ganske naturligt, at det ærede medlem benytter de lejligheder, der er, til at fremføre organisationernes tanker og ønsker, men jeg går også ud fra, at det ærede medlem nok har tænkt det hele igennem. Tror det ærede medlem, at man stadig fremefter blot kan kræve af det øvrige samfund, at det skal betale og betale, samtidig med at det enkelte menneskes frie dispositionsret ude i landbruget bevares? Jeg tror det nemlig ikke. Det er vist det allerfarligste, man her er i lag med at foretage sig. Lad os dog være enige om at understøtte landbruget, eller hvad vi nu vil kalde det, i den overgangsperiode, som ganske naturligt er nødvendig, før man kommer ind i en tid, hvor dansk landbrug kan omforme sig, skabe rentabilitet og blive selvstændigt igen. Det må dog være formålet med det hele.

Så kom der en bemærkning fra det ærede medlem hr. Anders Andersen, fremført på den for ham egne måde. Det ærede medlem spurgte, om det var et led i den konstruktive politik, når man ville nedsætte kornprisen. Dette udviklede det ærede medlem videre, og jeg kunne være enig med ham på en del punkter. Men lige derfra sprang det ærede medlem over til at kræve, at de kontante tilskud skulle være større. Må jeg spørge det ærede medlem: er det konstruktiv politik? Jeg har den opfattelse — ja, det er ikke bare en opfattelse, for jeg ved det ganske bestemt — at enhver form for tilskud, der gives til enkelte mennesker, og som ikke har forbindelse med foranstaltninger, der peger fremefter, vil hindre al strukturændring i Danmark, i dette tilfælde fordi landbrugs-